

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการออกกำลังกายเพื่อคุณภาพชีวิตโดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียน การสอน โดยละเอียดและชัดเจนเพื่อนำไปสู่การวิจัยซึ่งแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เจตคติในการเรียนรู้
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญหรือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด การจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน ย่อมส่งผลต่อการพัฒนา ผู้เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543) ได้เสนอแนวทางในการจัดการ เรียนการสอน ดังนี้

1. เป็นการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน โดยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วม กิจกรรมให้มากที่สุด เพราะการเข้าร่วมและมีบทบาทในการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อม มีความ กระตือรือร้น และมีความสุขในการเรียน
2. เป็นการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด กลุ่มจะเป็นแหล่งความรู้ ที่สำคัญ ที่จะฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถปรับตัวและทำงานร่วมกับคนอื่นได้
3. เป็นการสอนที่ยึดหลักการค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยครูเป็นผู้จัดการเรียน การสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามค้นหาและพบคำตอบด้วยตนเอง อันจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดีและจำได้นาน
4. เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ว่าเป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการแสวงหาความรู้ และคำตอบต่างๆ ครูจะต้องให้ความสำคัญของกระบวนการต่างๆ ในการแสวงหาคำตอบ ไม่ใช่มุ่งอยู่ที่คำตอบโดย ไม่คำนึงถึงกระบวนการและวิธีที่ได้มาซึ่งคำตอบ

ความหมายของกระบวนการกลุ่ม

กรมวิชาการ (2542) ได้กล่าวถึง แนวคิดพื้นฐานของกระบวนการกลุ่ม (Group Process) ดังนี้

1. พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม
2. โครงสร้างของกลุ่มจะเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันและจะมีลักษณะ

แตกต่างกันออกไปตามลักษณะของสมาชิกกลุ่ม

3. การรวมกลุ่มจะเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้านการกระทำ ความรู้สึก และความคิด

4. สมาชิกกลุ่มจะมีการปรับตัวเข้าหากันและจะพยายามช่วยกันทำงาน โดยอาศัยความสามารถของแต่ละบุคคลซึ่งจะทำให้การปฏิบัติงานลุล่วงไปได้ตามเป้าหมายของกลุ่ม

ชอลัดดา ขวัญเมือง (2542) กล่าวว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการในด้านทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมที่บกพร่อง ซึ่งเป็นปัญหาที่ควรแก้ไขโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม เพราะเป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าใจความต้องการของตนเองและของผู้อื่น จากการสัมผัสด้วยการปฏิบัติจนเกิดการค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ต่อการปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545) กล่าวว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง การร่วมปฏิบัติกิจกรรมของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยการระดมพลังสมองของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาหรือตัดสินใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างเป็นอิสระ สมาชิกทุกคนมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมด้วยกันอย่างต่อเนื่อง ทำให้บุคคลได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยกัน

ทิตินา แชนมณี (2547) กล่าวว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง กระบวนการในการทำงานร่วมกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกันและมีการดำเนินการร่วมกัน โดยผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มต่างก็ทำหน้าที่ของตนเองอย่างเหมาะสมและมีกระบวนการทำงานที่ดี เพื่อนำกลุ่มไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้

กาญจนา ไชยพันธุ์ (2549) กล่าวว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลสามารถร่วมกันเพื่อศึกษาประสบการณ์ของกลุ่มหลายๆ ฝ่าย ศึกษาพฤติกรรมความเป็นผู้นำ ผู้ตาม ความคิด ฝึกปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและมีการศึกษาจากประสบการณ์ โดยผู้ศึกษาจะต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้น

จากความหมายของกระบวนการกลุ่มข้างต้น สรุปได้ว่า กระบวนการกลุ่ม หมายถึง กระบวนการทำงานร่วมกันของกลุ่มบุคคล โดยมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อร่วมกันปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์การดำเนินงานร่วมกัน ซึ่งสามารถนำสิ่งที่ได้รับมาแก้ไขปรับปรุงและประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ทำให้งานสำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มได้

กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม

สุรวงศ์ ไคว์ตระกูล (อ้างถึงใน นิตยา วิเศษพานิช, 2546). ได้กล่าวถึง กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ดังนี้

1. เกม (Game) การสอนโดยใช้เกม เป็นการสอนโดยให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในกิจกรรมหรือ

สถานการณ์ที่ผู้เล่นยินยอมตกลงกันที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่ง เพื่อให้ได้ตามเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งมักจะมีผลในรูปของการแพ้ การชนะ การเล่นเกมจะช่วยให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ และได้ฝึกฝนเทคนิคและทักษะที่ต้องการ รวมทั้งช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการเรียน

2. บทบาทสมมติ (Role-Play) การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นการใช้ตัวละครที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมาเป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรม โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นๆ และแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองเกี่ยวกับบทบาทนั้นออกมา วิธีการนี้ช่วยให้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง และบทบาทสมมติยังช่วยให้เข้าใจถึงบทบาทที่ต่างไปจากตน

3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นการใช้กรณีหรือเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงมาดัดแปลงและใช้เป็นสื่อตัวอย่างหรือเครื่องมือในการศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายกัน เป็นการช่วยฝึกฝนการใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหลายๆ แบบ วิธีการนี้ช่วยให้คิดและพิจารณาข้อมูลที่ตนได้รับอย่างถี่ถ้วน นอกจากนั้นยังช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นการใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์และใช้ข้อมูลในความเป็นจริงในสภาพการณ์นั้นในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ โดยที่การตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ในการเล่นในสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจลึกซึ้งในองค์ประกอบที่ซับซ้อนของสภาพความเป็นจริง ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่ในชีวิตจริงอาจไม่กล้าแสดงเพราะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. กลุ่มย่อย (Small Group) การใช้กลุ่มย่อยช่วยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง รวมทั้งให้สมาชิกได้เรียนรู้จากกันและกัน คือได้เรียนรู้ความรู้สึก พฤติกรรม การมีปฏิสัมพันธ์ การปรับตัว การเรียนรู้บทบาทหน้าที่ การแก้ปัญหา และการตัดสินใจร่วมกัน ทั้งยังได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความคิด การใช้เทคนิคกลุ่มย่อยมีหลายวิธี แต่ที่นิยมใช้กันมาก คือ กลุ่มระดมสมอง ที่เรียกว่า Brainstorming Group

กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มนั้นมีหลากหลาย การที่จะเลือกใช้กิจกรรมใด จึงควรคำนึงถึงความเหมาะสมในทุกด้าน รวมทั้งวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง

ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ดังนี้

1. เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึงทั้ง 4 ด้าน คือ

1.1 ทางร่างกาย คือ การลงมือปฏิบัติหรือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การได้แสดง

บทบาทร่วมตามการมอบหมายของกลุ่ม

1.2 ทางด้านอารมณ์ คือ การเกิดความรู้สึกพึงพอใจ ไม่พึงพอใจ ความสุขหรือความทุกข์ ซึ่งจะ

ทำให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้เรื่องของอารมณ์และการพัฒนาอารมณ์ของตนให้สอดคล้องกับกลุ่ม

1.3 ทางด้านปัญญา คือ การใช้สติปัญญาในการพิจารณาอภิปรายให้ความคิดเห็นอย่างมี

เหตุผล จนสามารถค้นพบข้อสรุปในใจของตนเองเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้ได้

1.4 ทางด้านสังคม คือ การได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ มีโอกาส

รับผิดชอบหน้าที่ตามบทบาทในกลุ่ม

2. เป็นการสอนที่ยึดกลุ่มเป็นแหล่งเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แนวนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้

เรียนรู้จากกลุ่ม เนื่องจากผู้เรียนจะเป็นผู้ให้ข้อมูล ประสพการณ์ ตัวอย่าง แนวความคิด ข้อสรุปแก่สมาชิก

ในกลุ่มเพื่อพิจารณาศึกษาวิเคราะห์หาข้อเท็จจริงประกอบร่วมกัน ทำให้เกิดการบูรณาการประสพการณ์

เดิมและความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนตลอดจนคุณลักษณะต่างๆ เข้าด้วยกัน

3. เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นการจัด

การเรียนการสอนที่มีลักษณะของการยืดหยุ่น เคลื่อนไหวตามลักษณะของกลุ่ม การสร้างประเด็นของกลุ่ม

ได้มาจากความต้องการหรือปัญหาของสังคม เนื้อหากิจกรรมเข้ากับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ผู้เรียนจึงโยง

เข้ากับเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

พรรณราย ทรัพย์ประภา (อ้างถึงใน กาญจนา ไชยพันธ์, 2549) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถนำตนเองในการดำเนินชีวิตหรือดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้ดีขึ้น

2. เกิดการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ หลายอย่างในห้องเรียน เช่น การสื่อสารระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

โดยกระบวนการกลุ่ม

3. ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบ ความมีระเบียบวินัยที่เกิดจากกฎระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของกลุ่ม

4. ลดความขัดแย้งระหว่างผู้เรียน โดยมีกระบวนการกลุ่มเข้ามาประสานสัมพันธ์

5. ทำให้ผู้สอนทราบถึงการบริหารงานของตนเองในการจัดการเรียนการสอน เพราะเวลาสอนต้อง

คำนึงและพิจารณากิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ดังนี้

1. ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามในกลุ่ม ฝึกการทำงานอย่างเป็นระบบ ฝึกการช่วยเหลือกันในการทำงาน ฝึกหน้าที่ ฝึกความสามัคคี ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตประจำวันทั้งในปัจจุบันและอนาคต
2. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิด ค้นคว้าหาข้อมูลความรู้จากแหล่งต่างๆ ด้วยตนเอง ฝึกการเขียนรายงาน และฝึกการพูดเสนอผลงานต่อที่ประชุม
3. เป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน
4. ผู้เรียนเรียนด้วยความกระตือรือร้นเพราะได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมตลอดเวลา
5. สามารถใช้ประกอบการสอนได้ทุกวิชาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
6. ทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีในเวลาอันจำกัด เพราะผู้เรียนได้ช่วยกันคิดช่วยกันทำได้พึ่งพาอาศัยกันและกัน

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มมุ่งให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และการมีปฏิสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น สามารถนำความรู้หรือทักษะที่ได้จากการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กรมวิชาการ (2544) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ปริมาณและทักษะของความรู้ในสาขาวิชาที่บุคคลได้รับ ลักษณะการจัดองค์ประกอบและโครงสร้างของความรู้ และการใช้ประโยชน์ โครงสร้างของความรู้ในการแก้ปัญหาในการคิดเชิงสร้างสรรค์ ในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้ออ้าง และในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

อาภรณ์ สนานภู (2539) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น อาจจะได้จากการสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้มาในรูปของระดับคะแนนที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาที่นานหรืออาจได้มาด้วยการวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

ไพศาล หวังพานิช (2523) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน จึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วทำอะไร มีความสามารถอย่างไร

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา การที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จทางการศึกษามากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งสองนี้ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็นความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่างๆ รวมถึงความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายทาง เช่น วัดสมรรถภาพทางสมอง วัดความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการแก้ปัญหา ส่วนองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญาก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อย ได้แก่ ทักษะคิดที่มีต่อวิชาที่เรียน รูปแบบการสอน สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คุณภาพการสอนของผู้สอน ลักษณะการคบเพื่อน การศึกษาของบิดามารดา เป็นต้น

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ของบุคคลจากการเรียนรู้

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีอยู่ 3 ตัวแปร ได้แก่

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความรู้ความสามารถ และทักษะต่างๆ ของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective Entry Characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ ได้แก่ ความสนใจในวิชาที่เรียน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน

3. คุณภาพในการเรียนการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้รับ ได้แก่ คำแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ตัวผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม

ลักษณะการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2523) กล่าวถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิชาที่สอนแบ่งออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. การวัดด้านปฏิบัติการเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในรูปการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหาเป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2531) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. แบบทดสอบของผู้สอน หมายถึง ชุดคำถามที่ผู้สอนเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนในห้องเรียนว่าผู้เรียนมีความรู้มากแค่ไหน บทพร้องที่ตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดดูความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้สอน

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา หรือจากผู้สอนที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งคุณภาพดีพอ จึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกวิธีสอบ และมีมาตรฐานด้านการแปลคะแนนด้วย

เจตคติในการเรียนรู้

เจตคติ (Attitude) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน Attitudin หรือ Attitudo หมายถึง ความพร้อมหรือแนวโน้มที่จะทำต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543) ให้ความหมายของเจตคติไว้ 2 ข้อ คือ

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ หลังจากที่ได้ประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จะแบ่งเป็น

3 ลักษณะคือ

1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ

สนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ และไม่

สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใดๆ

2. บุคคลจะแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งจะแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะคือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวคำพูดสนับสนุน ท่าทางหน้าตา

บอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน พฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบ ก็ไม่แสดงออก หรือความรู้สึก

ที่เป็นกลาง

ลักษณะของเจตคติ

1. เจตคติจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่างๆ รอบตัวบุคคล การอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ วัฒนธรรมนิยมประเพณีและวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติแม้ว่าประสบการณ์ที่เหมือนกัน ก็มีเจตคติที่แตกต่างกันไป ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมพร้อมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ และจะเกี่ยวเนื่องกับอารมณ์ ด้วยเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยจะได้และบางครั้งไม่มีเหตุผล

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน ทิศทางของการประเมิน คือ ลักษณะความรู้สึกของอารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือการประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วย ก็คือทิศทางในทางที่ดี เรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก และถ้าประเมินออกมาในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็มีทิศทางในทางลบ เจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้น แต่เป็นเพียงความรู้สึกในทางที่ไม่ดี เช่น เจตคติในทางลบต่อการคดโกง ต่อการเล่นการพนัน การมีเจตคติในทางบวกก็ไม่ได้หมายถึงเจตคติที่ดีและพึงปรารถนา เช่น เจตคติทางบวกต่อการโกหก การสูบบุหรี่ เป็นต้น

4. เจตคติมีความเข้ม คือ มีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมาก หรือเห็นด้วยอย่างยิ่ง ก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถ้อยมั่นและมีส่วนร่วมในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้น การยึดมั่นและเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกและแสดงออกเนื่องจากถูกกระตุ้น และการกระตุ้นก็ยังมีสาเหตุอื่นๆ ร่วมอยู่ด้วย เช่น บุคคลแสดงความไม่ชอบด้านการดูค่าคนอื่น นอกจากไม่ชอบคนนั้นแล้วอาจจะเป็นเพราะถูกทำร้ายก่อน

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงจะมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากรูปพฤติกรรมภายใน และพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออก บุคคลนั้นปรับปรุงให้เหมาะสมกับปทัสถานของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้าต่างๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ต่างเป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้าแล้วว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองสิ่งเร้าในทิศทางที่สนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคล ที่ได้จากการประเมินผลพฤติกรรมที่คิดว่าจะแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความรู้ที่มีอยู่ เช่น คนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อศาสนาก็จะไม่สนใจเข้าวัดฟังธรรม หรือผู้ที่มีเจตคติต่อการเรียนดีก็จะมานะพยายามที่จะเรียนให้ดีเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์,

2543)

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติในตัวบุคคล

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543) ได้อธิบายปัจจัยที่ก่อให้เกิดเจตคติในตัวบุคคลไว้ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนรู้ที่บุคคลได้รับ จะโดยการอบรมสั่งสอนในรูปแบบสังคมประกิต จากโรงเรียน บ้าน วัด จากสถาบันหรือแหล่งชุมชนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ความเชื่อต่างๆ ก็ตาม ความรู้ที่ได้รับนั้น จะก่อให้เกิดรูปแบบของเจตคติใหม่ขึ้นได้ทั้งนั้น
2. การเลียนแบบหรือการกระทำอย่างบุคคลอื่นมีอิทธิพลต่อเราโดยตรง เช่น พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ ที่เรานิยมชมชอบ ก็เป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติของเราให้คล้อยตามได้ ดังนั้นการที่นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน หรือไม่เช่นนั้นก็ขึ้นกับแบบที่นักเรียนชอบว่าจะเป็นในลักษณะใด
3. อิทธิพลของกลุ่มที่เราเข้าร่วมอยู่ ความคิดเห็นของสมาชิกข้างมากสามารถจูงใจให้เราเปลี่ยนเจตคติตามไปด้วยได้
4. การสรุปตีความจากลักษณะที่ปรากฏให้เห็นสาเหตุ หรือปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เราชอบหรือไม่ชอบ สิ่งที่เกี่ยวข้องได้ วิธีการสรุปลักษณะบุคคลเช่นนี้ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ทันที ซึ่งอาจขัดกับความจริงอย่างมาก
5. ความบกพร่องเกี่ยวกับบุคลิกภาพและปรับตัว เป็นสาเหตุหรือปัจจัยสุดท้ายอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้บุคคลนั้นถือว่าเป็นปมด้อยของตนเองในที่สุดจะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องได้

หลักการวัดเจตคติ

คักดี สุนทรเสรณี (2531) ได้อธิบายถึงหลักสำคัญในการวัด ดังนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้นจะมีลักษณะคงที่อยู่ช่วงหนึ่ง

1.2 เจตคติของบุคคล ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบวัดทางอ้อม

โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกหรือประพฤติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคติ นอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความคิดเห็นความรู้สึก ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิด ความรู้สึกนั้นด้วย

2. การวัดเจตคติต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคล สิ่งเร้า และมีการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ข้อความวัดเจตคติ (Attitude Statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่า ลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก (Attitude Coninum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย

4. การวัดเจตคติเป็นการสรุปผลการตอบสนองของบุคคล จึงจำเป็นที่การวัดนั้น จะต้องครอบคลุมลักษณะต่างๆ ครบถ้วนทุกลักษณะ

5. การวัดเจตคติ จะต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของการวัดเป็นพิเศษ

6. การวัดเจตคติ มีวิธีการวัด ดังนี้

6.1 การสัมภาษณ์ (Interview) มี 2 ประเภท คือ

6.1.1 แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview)

6.1.2 แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview)

6.2 การสังเกต (Observation) มี 2 ประเภท คือ

6.2.1 การสังเกตทางตรง (Direct Observation)

6.2.2 การสังเกตทางอ้อม (Indirect Observation)

การสังเกตต้องอาศัยเครื่องมือช่วย เช่น แบบสำรวจรายการ (Checklist) มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) แบบนับคะแนน (Score Card) เป็นต้น

1. แบบสอบถาม (Questionnaire) นิยมใช้ 2 รูปแบบ คือ

1.1 แบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Opened Form)

1.2 แบบสอบถามชนิดปลายปิด (Closed Form)

1.2.1 แบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

1.2.2 แบบมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale)

1.2.3 แบบจัดอันดับ (Ranking)

1.2.4 แบบเติมคำสั้นๆ (Completion)

2. เทคนิคจิตนาการ (Projective Technique) แบ่งตามลักษณะของแบบทดสอบได้ 4 แบบ คือ

2.1 แบบทดสอบที่มีโครงสร้างเลื่อนราง เช่น แบบหยดหมึกของรอร์สชาร์ท

2.2 แบบที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น การเติมประโยคให้สมบูรณ์

2.3 แบบที่ใช้แสดงออก เช่น การวาดภาพ การแสดงบทบาทสมมุติ

2.4 แบบเติมคำสั้นๆ (Completion)

3. การวัดทางสรีรภาพ (Physiological Measurement)

4. สังคมมิติ (Sociometry)

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติ หรือความรู้สึก ความคิดเห็น ท่าที ซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบสำคัญ ที่ทำให้เกิดเจตคติไม่ว่าจะเป็นด้านบวก ด้านลบ หรือเป็นกลาง ซึ่งปฏิบัติการของอารมณ์เหล่านี้ จะแสดงออกว่าพึงพอใจ ไม่พึงพอใจ หรือไม่แสดงอะไรเลยต่อสถานการณ์ภายนอกที่ได้รับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ลักขณสุภา บัวบางพลู (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มและบทเรียนสำเร็จรูปในรายวิชาการประมวลผลการวิจัยทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่มและบทเรียนสำเร็จรูปในรายวิชาการประมวลผลการวิจัยทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการหลักสูตรการบริหารธุรกิจ (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ) ที่ลงทะเบียนเรียนจำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากในทุกด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการนำเสนอ และด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง คือ การสอบระหว่างภาคเรียนมีประสิทธิภาพมีค่าเท่ากับ 48.17 ซึ่งน้อยกว่าประสิทธิภาพจากการสอบปลายภาคเรียนซึ่งมีค่าเท่ากับ 52.33 และประสิทธิภาพของสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนยังมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 อาจเป็นเพราะการตั้งเกณฑ์ดังกล่าวนี้มีค่าสูงเกินไปจึงทำให้ผลของประสิทธิภาพของสื่อการสอนไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จิตติมา อัครธิตีพงษ์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาภาคปกติ ระดับปริญญาตรี 4 ปี สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ประจำปีการศึกษาที่ 2/2552 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาสาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2/2552 จำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนในด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านปัจจัยส่งเสริมการเรียนการสอนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อภิญา ทหารวานิช (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการแก้ปัญหาให้นักศึกษาที่มีพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียนรายวิชาการสร้างทีมงานโดยใช้กระบวนการกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาให้นักศึกษาที่มีพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียนรายวิชาการสร้างทีมงานโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสร้างทีมงาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 57 คน ผลการวิจัยพบว่า

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

.....

.....

.....

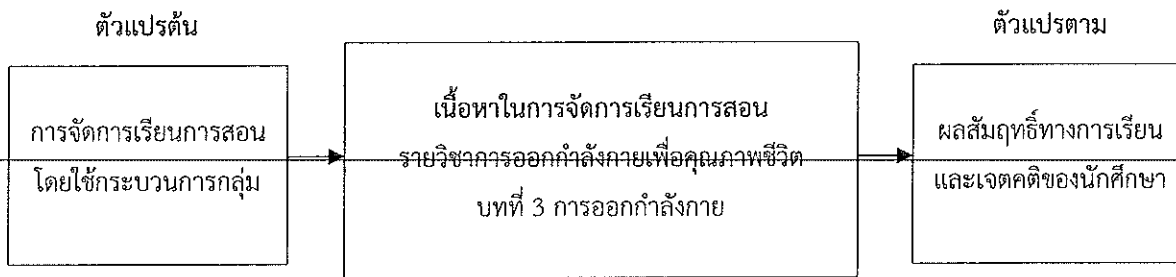

ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการกลุ่มด้านการพูด โดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.34 ด้านการกระทำ โดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.28 และด้านการแสดงความคิดเห็น โดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.28

ลักษณะสุภา บัวบางพลู (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาการประมวลผลการวิจัยทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียนการสอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาการประมวลผลการวิจัยทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียนการสอน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ประชากรใน การวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณะวิทยาการจัดการ หลักสูตรการบริหารธุรกิจ แขนงวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจที่ลงทะเบียนเรียน จำนวน 39 คน ผลการวิจัยพบว่า เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสอบหลังเรียนเฉลี่ยในระดับมากที่สุด คือ 4.29 และมีค่าคะแนนพัฒนาการโดยเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 67.53 คะแนน เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษารายบุคคลแยกตามประเด็นความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วม ในงานกลุ่มที่ได้รับมอบหมายพบว่า โดยส่วนใหญ่มีพฤติกรรมด้านจริยธรรมคุณธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.41 เมื่อวิเคราะห์ข้อสอบของแบบสอบอิงเกณฑ์พบว่า มีค่าดัชนีความไวของแบบทดสอบ 1.69 แสดงว่า ข้อสอบอยู่ในเกณฑ์มีคุณภาพดี และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test พบว่า คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ปาริชาติ ประกอบมาศ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการเจริญเติบโต และพัฒนาการของมนุษย์บทที่ 4 พัฒนาการทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่ม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนรายวิชาการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์บทที่ 4 พัฒนาการทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่ม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของ นักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์บทที่ 4 พัฒนาการทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาพลศึกษาและ การจัดการกีฬา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่เรียนรายวิชาการเจริญเติบโตและ พัฒนาการของมนุษย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 หมู่เรียนที่ 3 จำนวน 40 คน โดยใช้แบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนรายวิชาการเจริญเติบโตและ พัฒนาการของมนุษย์บทที่ 4 พัฒนาการทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่มเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ บทที่ 4 พัฒนาการทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่มระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน และนักศึกษา มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนรายวิชาการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์บทที่ 4 พัฒนาการ ทางด้านจิตใจโดยใช้กระบวนการกลุ่มโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการออกกำลังกายเพื่อคุณภาพชีวิตโดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียนการสอน ตัวแปรต้น คือการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการกลุ่ม โดยใช้เนื้อหาจากรายวิชาการออกกำลังกายเพื่อคุณภาพชีวิต บทที่ 3 การออกกำลังกาย ส่งผลให้ตัวแปรตาม คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อรายวิชาการออกกำลังกายเพื่อคุณภาพชีวิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY